

ГЕО МИЛЕВ СТОН

chitanka.info

Черней, горо, черней, сестро,
двама да чернеем...

Печални пътеки пред мене разтваря
студената зимна гора,
дълбоко зад черните клони догаря
ранна — (рана) — зора.

Светът ме възвежда през страшни места,
аз тръпна димяща в безлюдни блата
— о гора моя черна сестра!
твоите черни листа
плачат сълзите ми — бавно — и горко повтарят
моята жалба и вопъл и зов:
Ах — де е той!

(Там — може би зове ме гробът на мойта горестна
любов.)

Ден и нощ
без покой
аз го диря навред
и отивам напред
през света,
с раздрани нозе и без мощ
— душата дълбоко в нощта —
ден и нощ
без покой,
години безчет!
и безброй:
Де е той?

(И надава студен, съкрушителен вой

зимният вятър
— Вкаменено ридание —
и в мрака на скръб без страдание
изчезва далечна земята.)

— О гора моя черна сестра! —

Слънцето в пещери слепи убива го:
в страшни нощи без лъч и звезда
той възкръсва и гази в кръвта
на кръстопътища сплетени в ниски поля.
Моята болка настига го
— призрак без плът.
Червен от убийство и черен от мъртва мъгла
той влиза в съня ми

(иконите спят)

— страшен и чужд — преди да се съмне

(иконите спят)
и хвърля пред моите нозе
кървави ризи и черни глави

(иконите спят)

Вече нямам очи — вече нямам лице
— о гора моя черна сестра!
и пътя пред мене се вий
и горчиво витло под мъртвешка зора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.